

redegørelsen, og jeg synes også et meget engageret og konstruktivt indlæg. Hr. Nøhr Skibsted understregede netop det, som også er en del af redegørelsens indhold, nemlig at vilkårene for de unge inden for de forskellige uddannelser er så forskellige, at der er behov for at tage nogle initiativer.

Nogle initiativer kan formentlig tages rent administrativt, andre kræver lovgivning, og jeg forstod på hr. Nøhr Skibsted, at der fra Socialdemokratiets side faktisk var tilslutning til at søge at realisere samtlige punkter, dog forstået sådan, som redegørelsen også lægger op til, og det har andre ordførere været inde på, at når det gælder den del, der knytter sig til de 12 universitetslovsinstitutioner, er der særlige forhold, der gør sig gældende, og det får vi en særskilt drøftelse af på et senere tidspunkt.

Hr. Anders Mølgaard havde i sin indledning en løftet pegefinger, det lagde jeg godt mærke til. Men hr. Anders Mølgaard havde også hæftet sig ved de unges eget udspil til, hvordan de fandt, at de burde repræsenteres i vort uddannelsessystem. Og her mener jeg faktisk at kunne konstatere, at der i det store og hele er overensstemmelse mellem de unges eget udspil og deres synspunkter, og hvad redegørelsen her indeholder, vel ganske enkelt affødt af, at det er noget, som vi i åbenhed har drøftet adskillige gange.

Hr. Anders Mølgaard hæftede sig særligt ved det, der måske ligger uden for selve redegørelsen her, men som jo er et led i den samlede indsats, kan man sige, nemlig bestræbelserne for i Danmark at etablere et internationalt akademi for uddannelse og demokrati. Jeg var meget glad for den positive tilkendegivelse, der kom, og det er en sag, vi prøver at arbejde meget seriøst med. Den er særlig interessant, fordi den faktisk har fået en meget stærk opbakning fra UNESCO og alle UNESCO's medlemslande.

Hr. Frank Dahlgaard tog det ikke uventede synspunkt – jeg er faktisk enig – at for at kunne udøve demokratiet kræves der viden og indsigt, ikke mindst i et samfund, som er blevet ganske kompliceret, så hr. Frank Dahlgaard og jeg er fuldstændig enige om, at det er uddannelsessystemets hovedopgave at udstyre børnene og de unge med den nødvendige viden og de nødvendige færdigheder til at kunne agere i et samfund. At hr. Frank Dahlgaard så svingede sig højere op, end jeg vil kunne følge med til, er en anden side af sagen, men jeg hæftede mig ved, at Det Konservative Folkeparti i det store

og hele var enige i, at vi skal søge de 11 plus 5 punkter realiseret i løbet af den kommende tid, måske i forskellig udformning.

Jeg mener ikke – det skal være en trøst til andre også – at vi skal bidrage til og ej heller ønske os en situation, hvor vi vender tilbage til tiden for ungdomsoprøret. Jeg tror, det er rigtigt, at der dengang var behov for at skubbe ekstra på, men vi er jo nået meget længere siden, og jeg synes også, at de unge i dag har en helt anderledes positiv og konstruktiv indgang til at ville være med og drøfte mulige forbedringer.

Hr. Aage Frandsen var på én gang tilfreds, men også forbeholden på visse områder, og det noterede jeg selvfølgelig. Hr. Aage Frandsen understregede også, at formelle regler ikke er nok, hvis de ikke føres ud i praksis, eller måske bedre sagt: leves ud i praksis både af dem, der har retten til at gøre sig gældende som valgte repræsentanter i denne sammenhæng i det formelle system, men også af dem, der har ansvaret for at drage dem ind på en fornuftig måde, nemlig lederne, og det tror jeg hr. Aage Frandsen også nævnte.

Jeg er klar over, at Socialistisk Folkeparti har en anden indgang til spørgsmålet om styrelsesbestemmelserne i universitetsloven, men det er en sag, som jeg går ud fra vi kommer til at drøfte på et senere tidspunkt. Jeg minder om, at Undervisningsministeriet netop har påbegyndt det, som vi kalder et eftersyn af universitetsloven i praksis, ved at tage på besøg på samtlige universitetslovsinstitutioner, så det bliver en sag, som vi givetvis vender tilbage til.

Jeg er også glad for fru Dorit Myltofts understregning af, at det her ligger i smuk forlængelse af en række af de initiativer, der i øvrigt knytter sig til det samlede ungdomsudspil, hvor vi for nylig har haft fornøjelsen at præsentere 16 kommuner, som særligt har en forpligtelse som ungdomskommuner over en 3-års forsøgsperiode.

Hr. Jan Køpke Christensen sagde, at han og hans parti var tilhængere, hvis jeg har noteret det rigtigt, af alle former for brugerindflydelse, og derfor var konklusionen vel også ganske klart, at hr. Jan Køpke Christensen var meget positiv over for redegørelsen.

Det var hr. Bruno Jerup også, men jeg hæftede mig selvfølgelig ved, at Enhedslisten ikke på alle punkter vil være i stand til at følge redegørelsens forslag. Hr. Bruno Jerup spurgte specielt om mulighederne for at give børnene og de